

ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΠΑΓΑΝΙΣΤΙΚΕΣ «ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΕΙΣ»

του κ. Λάμπρου Σκόντζου, Θεολόγου-Καθηγητού

Ἡ ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ γιὰ ὅλους τοὺς πιστοὺς Του τό πιό χαρμόσυνο καί ἐλπιδοφόρο γεγονός τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας, διότι εἶναι ἡ μεγαλύτερη νίκη ὅλων τῶν ἐποχῶν κατὰ τοῦ ἐχθιστοῦ ἐχθροῦ τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ τυραννικοῦ Ἄδη καί τοῦ πικροῦ θανάτου. Ὁ δικός Του θάνατος ἐγίνε ὁ θάνατος τοῦ θανάτου μας! Αὐτή ἀκριβῶς ἡ συνειδητοποίηση μᾶς κάνει νά σκιρτοῦμε ἀπό ἄρρητη ἀγαλλίαση καί νά πανηγυρίζουμε λαμπρά τήν «βασίλιδα καί κυρία» ἐορτή, κατὰ τόν ἱερό καί θεσπέσιο ὕμνογράφο τοῦ Πάσχα.

Ὅμως δυστυχῶς δέ χαίρονται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι αὐτή τήν ἀγία ἡμέρα, ἀλλά κάποιοι πράττουν τό ἀντίθετο, λυποῦνται καί πασχίζουν νά μειώσουν τήν ἀξία της μπροστά στά μάτια ὅλων τῶν λαμπρά ἐορταζόντων πιστῶν τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ. Εἶναι ὀλοφάνερο πῶς ἡ ἀμαρτία δημιουργήσε στά μυαλά τους σοβαρή νοητική στέρηση, ὥστε νά μή μποροῦν νά στοχα-

στοῦν οὔτε στό ἐλάχιστο τό ἀσύλληπτο μέγεθος τῆς θείας δωρεάς, ἡ ὁποία ἀπορρέει ἀπό τόν ὀλβιο κενό τάφο τοῦ Κυρίου καί τῇ λαμπροφόρῳ ἐγερσὶ Του. Τό νυσταλέο βλέμμα τους εἶναι στραμμένο πρὸς τόν σκοτεινό καί ἀραχνιασμένο Ἄδη καί ὄχι πρὸς τόν ὀλόφωτο οὐρανό, πού εἶναι πλημμυρισμένος ἀπὸ τό ἀνέσπερο ἀναστάσιμο φῶς. Αποστρέφονται τήν ἐλευθερία τοῦ οὐρανοῦ καί ὀρέγονται τὰ δεσμά τοῦ ὑποχθόνιου δεσμοτηρίου τοῦ «**διαβόλου καί τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ**» (Ματθ. 25, 41). Τέλειος παραλογισμός!

Ἐνα ἀπὸ τά πιό ἀνόητα ἐπινοήματά τους κατὰ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ συσχέτισή της μέ τίς «ἀναστάσεις» τῶν διαφόρων παγανιστικῶν «θεοτήτων». Κάθε χρόνο τίς ἡμέρες τοῦ Πάσχα βλέπουμε δημοσιευμένα κάποια ἀνούσια ἄρθρα, τά ὁποία ἐπιχειροῦν, ἀνεπιτυχῶς φυσικά, νά παρουσιάσουν τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ὡς ἓνα ἀκόμη μῦθο ἀναστημένου

Στό ἀνωτέρω ἀντιπροσωπευτικό ἀπόσπασμα ἀπὸ τό χωρὸ τοῦ Τεκτονισμοῦ εἶναι ἐμφανέστατα τόσο ἡ σύγχυση ὅσο καί ἡ ἄγνοια γιὰ τό τί ὄντως εἶναι ὁ Ἡσυχασμός. Ἡ σύγχυση μάλιστα καί ἄγνοια πού γίνονται περισσότερο ἀντιληπτές, ὅταν στήν συνέχεια στό ἴδιο λῆμμα¹⁰ ἐντάσσονται καί ἐξιῶνονται κάτω ἀπὸ τόν ὄρο Ἡσυχαστές ὁ Μιχαήλ Μολίνος καί οἱ ὀπαδοί του¹¹.

(Τό τέλος, στό ἐπόμενο).

10. Βλ. Νέστορος Λάσκαρι, *Ἐγκυκλοπαίδεια τῆς Ἑλευθέρας Τεκτονικῆς*, ὅπ.π., σ. 654.

11. Ὁ Ἰσπανός Ρωμαιοκαθολικός ἱερέας Μιχαήλ Μο-

λίνος (1628 - 1696) καί οἱ ἀντιλήψεις του στά πλαίσια τῆς δυτικῆς χριστιανικῆς πνευματικότητος ὀνομάστηκαν μὲν Ἡσυχασμός (Quietismus), πλὴν ὁμως τό περιεχόμενο τῶν διδασκαλιῶν του, ἡ θεολογικὴ ἄφετηρία τους καί διάφορες ἄλλες θρησκευτικὲς πρακτικὲς τῶν ὁπαδῶν του εἶναι ριζικὰ διαφορετικὲς καί ἀσυμβίβαστες μέ τὴν Ὁρθόδοξη ἡσυχαστικὴ παράδοση καί θεολογία. Βλ. Ἀρχιμ. Βασιλείου Στεφανίδου, *Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία*, Ἀθῆναι 1978¹, σσ. 628 - 629. Παν. Χρήστου, *Ἐκκλησιαστικὴ Γραμματολογία. Πατέρες καί θεολόγοι τοῦ Χριστιανισμοῦ*, τόμος Β', Θεσσαλονίκη 1991², σσ. 228 - 229. Christian Ertl, Molinos Miguel de, στό *Biographisch - Bibliographisches Kirchenlexikon*, Band 23 (2004), στ. 968 - 978.

θεοῦ, σάν καί αὐτῶν τῶν εἰδωλολατρικῶν θρησκειῶν τῆς προχριστιανικῆς ἀρχαιότη-
τας. Μέ μιά ἀπίστευτη ρηχότητα στά ἐπι-
χειρήματά τους καί μέ μιά γελοία κακοποίη-
ση τῆς ἱστορικῆς ἀλήθειας, προσπαθοῦν
νά «ἀποδείξουν», ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός
εἶναι μιά κακέκτυπη μυθική ἐπινόηση, ἀνα-
βίωση τοῦ αἰγυπτιακοῦ θεοῦ Ὅσιρι, τοῦ συ-
ριακοῦ Ἄδωνι, τοῦ φρυγικοῦ Ἄττι καί τοῦ
Ἑλληνικοῦ Διόνυσου, οἱ ὅποιοι πιστευόταν
ὅτι «ἀναστήθηκαν» ἀπό τόν Ἄδη!

Θέλουν νά λησμονοῦν οἱ «διαπρεπεῖς»
αὐτοί ἐρευνητές, οἱ ὅποιοι ἀρέσκονται νά
αὐτοπροσδιορίζονται καί ὡς «ὀρθολογι-
στές», πῶς ἐνῶ ἐκεῖνοι οἱ ψευτοθεοί ἀνή-
κουν στή σφαῖρα τῆς πύο νοσηρῆς φαν-
τασίας καί τοῦ μύθου, ὁ Ἰησοῦς Χριστός
εἶναι πρόσωπο ἱστορικό, πέραν πάσης
ἀμφιβολίας. Θέλουν ἀκόμη νά λησμονοῦν
πῶς ὁ ὁποιοσδήποτε συσχετισμός τοῦ Χρι-
στιανισμοῦ καί ἡ σύγκρισή του μέ ὅλα τά
ἱστορικά θρησκευτά εἶναι ἀτυχής, διότι
τό χριστιανικό μήνυμα οὐδεμία σχέση ἔχει
μέ αὐτό πού ὀνομάζεται θρησκεία στόν
ἐκτός τοῦ Χριστιανισμοῦ χώρο.

Πάνω ἀπ' ὅλα ὁμως εἶναι τό ἀβυσσα-
λέο χάσμα στό ὑπόβαθρο τῶν «νεκρανα-
στάσεων» τῶν παγανιστικῶν «θεῶν» καί
τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ. Οἱ μυθολογικές
διηγῆσεις γιά τίς παγανιστικές «νεκρανα-
στάσεις» ἔχουν ὅλες ὡς βάση κάποια ἰδιο-
τέλεια καί μάλιστα εἶναι ἀναμειγμένες μέ
ἱκανοποίηση ταπεινῶν ἐνστίκτων. Ἐπίσης
ἡ «ἀνάστασή» τους εἶναι ἀποτέλεσμα ἐπέμ-
βασης ἄλλων «θεῶν», διότι ἀπό μόνοι τους
εἶναι ἐντελῶς ἀνίκανοι νά ἀναστηθοῦν.
Ἀντίθετα τό Πάθος καί ἡ Ἀνάσταση τοῦ
Χριστοῦ ἐνέχει τήν τέλεια ἀνιδιοτέλεια. Ὁ
Ἰησοῦς Χριστός, ὄντας τέλειος Θεός, δέχεται
ἐκούσια νά ὑποστῇ τόν ἐπῶδυνο καί ταπει-
νωτικό σταυρικό θάνατο, γιά τή σωτηρία
τοῦ κόσμου καί ἀνασταίνεται ἀπό τούς νε-
κρούς ἀφ' ἑαυτοῦ, ὡς Θεός παντοδύναμος.

Γιά τοῦ λόγου τό ἀληθές θά παραθέσου-
με ἐν συντομίᾳ τούς μύθους τῶν «νεκρανα-

στημένων» παγανιστικῶν «θεῶν», γιά νά
διαπιστώσουμε τή γελοία σύγκριση πού
ἐπιχειρεῖται μέ τήν λαμπροφόρο ἀνάστα-
ση τοῦ Χριστοῦ.

Μιά ἀπό τίς προσφορότερες συγκρίσεις
εἶναι αὐτή τοῦ συριακοῦ «θεοῦ» Ἄδωνι.
Σύμφωνα μέ τό μῦθο, ἡ ψευτοθεά τοῦ
τυφλοῦ ἐρωτικοῦ ἐνστίκτου Ἀφροδίτη ἐνέ-
πνευσε σφοδρό ἐρωτικό πάθος στή Μυρ-
σίνη γιά τόν πατέρα της Θύαντα, ἐπειδή
ἐκεῖνος δέν τιμοῦσε τή «θεά» διά τῆς ἱεράς
πορνείας. Μέσα στήν παραφροσύνη πού
ἐνέβαλε ἡ «θεά» σ' αὐτούς πραγματοποιή-
θηκε ἡ ἐμετική αἰμομιξία, καρπός τῆς ὁποί-
ας ὑπῆρξε ὁ ὁμορφος Ἄδωνις (= Κύριος).
Αὐτόν τόν νέο ἀγάπησε παράφορα καί
ἔκαμε ἐρωμένο της ἡ Ἀφροδίτη. Ὅμως ὁ
ἕτερος ἐραστής της ὁ ἄγριος θεός τοῦ πολέ-
μου Ἄρης, ἐξαιτίας τῆς ζήλιας του, ἔστειλε
έναν ἄγριο κάπρο ὁ ὁποῖος κατασπάραξε
τόν ὁμορφο νέο, ἀρπάζοντάς τον ὁμως
ἡ θεά τοῦ Ἄδη Περσεφόνη τόν ἔσωσε. Ἡ
Ἀφροδίτη θρηνοῦσε τό χαμό τοῦ ἐραστῆ
της, ὁμως ἡ Περσεφόνη δέν τῆς τόν ἔδινε,
διότι τόν ἤθελε γιά τόν ἑαυτό της! Τότε ὁ
Δίας κανόνισε κάποιους μῆνες νά ἀνεβαί-
νει στόν ἐπάνω κόσμο καί νά τόν χαίρεται
ἐρωτικά ἡ Ἀφροδίτη.

Ἄς δοῦμε καί τό μῦθο τῆς «νεκρανά-
στασης» τοῦ αἰγυπτιακοῦ «θεοῦ» Ὅσιρι.
Ὁ Ὅσιρις, ἦταν ἀδελφός καί ἐραστής τῆς
Ἰσιδος, θεάς τοῦ ἔρωτα καί προστάτης τῆς
μαγείας, ὄντας μάγισσα ἡ ἴδια. Ὁ ἀδελ-
φός τους Τυφῶν ζήλεψε τήν εὐτυχία τοῦ
αἰμομικτικοῦ ζεύγους, διότι ἤθελε αὐτός
τήν ἀδελφή του γιά ἐρωμένη, καί γι' αὐτό
διαμέλισε τόν Ὅσιρι καί ἔριξε τά κομμάτια
του στό Νεῖλο. Ἡ Ἰσις ἀπαρηγόρητη γιά τό
χαμό τοῦ ἐραστῆ ἀδελφοῦ της μάζεψε τά
κομμάτια του καί μέ μαγικές τελετουργίες
τόν ἐπανέφερε στή ζωή. Ὅμως δέ βρῆκε
τά γεννητικά του ὄργανα, τά ὁποῖα ἀνα-
ζητοῦσε μάταια μέ θρήνους σέ ὅλη τή γῆ.
Χωρίς αὐτά δέ θά μπορούσε νά ξανακάνει
ἐραστή της τόν ἀδελφό της! Πάνω σέ αὐτή

τήν ἀναζήτηση συστήθηκαν τά διαβόητα καί αἰσχροά μυστήρια τῆς «θεάς».

Παρόμοιος εἶναι ὁ μῦθος τοῦ φρυγικοῦ «θεοῦ» Ἄττι. Αὐτός σχετίζονταν μέ τή λατρεία τῆς Κυβέλης - Ἀγδιστης, τῆς ὁποίας ἦταν γιός καί ἐραστής! Αὐτή τοῦ ζητοῦσε αἰώνια ἐρωτική ἀφοσίωση. Ὅταν ὁμως αὐτός ἀθέτησε τήν ἀφοσίωσή του σ' αὐτή, προτιμῶντας νά νυμφευτεῖ τήν κόρη τοῦ Μίδα, αὐτή προκάλεσε στόν ἀνυπάκουο ἐραστή της φοβερή μανία, ἐξ' αἰτίας τῆς ὁποίας ὁ τραγικός νέος αὐτοευνουχίστηκε καί πέθανε. Ἡ ἐρωτομανής «θεά» θρηνοῦσε ἀπαρηγόρητη γιά τό κακό πού τή βρῆκε. Ὁ Δίας τή λυπήθηκε καί τῆς ὑποσχέθηκε ὅτι θά διατηρήσει τό σῶμα τοῦ Ἄττι ἀνέπαφο καί θά μποροῦσε νά κινεῖ τό μικρό του δάκτυλο! Πάνω σε αὐτόν τόν ἄθλιο μῦθο ἀναπτύχθηκαν τά φοβερά καί αἱματηρά μυστήρια, κατὰ τά ὁποία οἱ νέοι ἱερεῖς τῆς «θεάς», οἱ περιβόητοι «Γάλλοι», αὐτοευνουχίζονταν ἐν μέσῳ παθολογικῆς ἔκστασης καί ἄγριων κραυγῶν. Ἐνεκα τῆς φρίκης πού προκαλοῦσε τό ἀποκρουστικό θέαμα τῶν εὐνουχισμῶν ἀπαγορεύτηκαν στά Ρωμαϊκά χρόνια!

Γνωστός εἶναι καί ὁ μῦθος τοῦ Ζαγρέα - Διόνυσου. Αὐτός ἦταν καρπός τοῦ ἐμετικοῦ αἰμομοκτικοῦ ἔρωτα τοῦ Διός μέ τήν κόρη του Περσεφόνη. Ἡ ζηλόφθονη Ἥρα παρακίνησε τοὺς τερατῶδεις τιτάνες νά τόν κατασπαράξουν, ἐνῶ ἐκεῖνος ἔπαιζε ἀνέμελος, καί νά φάνε τίς σάρκες του. Ἡ Ἀθηνά κατάφερε νά διασώσει τήν καρδιά τοῦ Διονύσου ἀπό τοὺς κανίβαλους «θεοὺς», τήν ἔφερε στό Δία, ὁ ὁποῖος τήν κατάρπαιε. Κατόπιν μέ τό βιασμό τῆς Σεμέλης, κόρης τοῦ Κάδμου, γεννήθηκε ὁ νέος Διόνυσος. Αὐτό ἐννοοῦν ὡς ... ἀνάσταση!

Μελετῶντας αὐτές τίς ἀνόητες μυθολογικές διηγήσεις δέ βρίσκουμε κανένα, μά κανένα στοιχεῖο πού νά εἶναι κοινό μέ τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Οἱ παγανιστικοί «θεοί» εἶναι χαμένοι μέσα στή δίνη τῶν παθῶν καί τῶν ἀδυναμιῶν τους. Ἀντίθετα

ὁ Ἰησοῦς Χριστός ὑπῆρξε ἀπόλυτα ἀπαθής. Οὐδεμία νύξη γίνεται σέ ὁλόκληρη τήν ἀγία Γραφή γιά κάποιο πάθος ἢ ἀδυναμία Του. Εἶναι ὁ μόνος πού τόλμησε νά ρωτήσῃ: «**τίς ἐξ' ὑμῶν ἐλέγχει με περὶ ἁμαρτίας**» (Ἰωάν. 8, 46). Ὁ Σωτήρας μας δέν ζοῦσε γιά τόν ἑαυτό Του, ἀλλά γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου. Ὁ ἴδιος ὁμολόγησε ἐνῶπιον τοῦ Πιλάτου: «**Εἰς τοῦτο γενένημαι καί εἰς τοῦτο ἐλήληθα εἰς τόν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ**» (Ἰωάν. 18, 37), διότι «**ἡ χάρις καί ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο**» (Ἰωάν. 1, 17). Ὁ Θεός ἀπέστειλε τόν Υἱόν Του στόν κόσμο «**ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ**» (Ἰωάν. 3, 17).

Ἄς μάς παρουσιάσουν οἱ θιασῶτες τοῦ παγανισμοῦ ἔστω καί μιὰ περίπτωση κάποιου «θεοῦ» πού νά νοιάστηκε πραγματικά γιά τό ἀνθρώπινο γένος καί νά θυσιάσῃ τή ζωή του γι' αὐτό. Ὅσο καί νά ψάξουν δέ θα βροῦν πραγματικά φιλόανθρωπο «θεό», διότι ὅλοι τους ἦταν μισάνθρωποι καί ἀπάνθρωποι. Ἀντίθετα, οἱ «θεοί» κάρφωσαν στόν Ὀλυμπο τόν εὐεργέτη τῶν ἀνθρώπων τιτάνα Προμηθέα! Στήν ἀρχαιοελληνική γραμματεία παρουσιάζονται οἱ ἄνθρωποι ὡς τραγικές ὑπάρξεις καταφρονεμένες ἀπό τήν ψευτοκοινωνία τῶν «θεῶν». Οἱ ἄνθρωποι χρησίμευαν στοὺς «θεοὺς» νά τοὺς λατρεύουν καί νά ἱκανοποιοῦν μέσῳ αὐτῶν τά ταπεινά τους πάθη. Τῇ μεγαλύτερῃ ἀξία γιά τοὺς «θεοὺς» εἶχαν οἱ ὁμορφες θνητές, τίς ὁποῖες ἤθελαν γιά ἐρωμένες τους, ἢ τοὺς ὁμορφους νέους γιά ἐρωμένους τους (π. χ. Γανυμήδης)! Ἡ τελικὴ κατάληξη τῆς ζωῆς τῶν θνητῶν ἦταν ὁ «**ἡερόεντας**» (ὁμιχλῶδης καί σκοτεινός) Ἄδης! Σύμφωνα μέ τόν Ὅμηρο «**αὕτη δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε τις κέ θάνησιν**» (αὕτη εἶναι ἡ μοῖρα τῶν ἀνθρώπων, ὅταν κάποιος πεθάνει) (Ὀμ. Ὀδύσ. Α', 214).

Τό πραγματικό ἱστορικό γεγονός τῆς ἀναστάσεως τοῦ Λυτρωτῆ μας Χριστοῦ δέν ἔχει καμιά σχέση μέ ὁποιαδήποτε μυ-

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΑ ΔΗΘΕΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΔΕΔΟΜΕΝΑ

τοῦ κ. Κωνσταντίνου Χολέβα,
πολιτικοῦ ἐπιστήμονος

(γ' μέρος)

Καί γιά νά δεῖτε ὅτι τελικά τό θέμα δέν εἶναι νομικό -ξεκινά καί ἀπό ἰδεολογικούς φανατισμούς- θά σάς διαβάσω μία δήλωση πού ἐγινε πρίν ἀπό ἀρκετά χρόνια, θά σάς πῶ μετά ποιός τήν ἔκανε. Ἐνα γνωστό στήν παγκόσμια ἱστορία πρόσωπο εἶχε κάνει μία δήλωση πού ἔλεγε τό ἑξῆς: «πρέπει νά καταργηθεῖ ἀπόλυτα ἀκόμα καί κάθε ὑπόμνηση στά ἐπίσημα ἔγγραφα σχετικά μέ τό α ἢ β θρήσκευμα τῶν πολιτῶν. Δέν πρέπει νά δίνεται καμία ἐπιχορήγηση στήν ἐπίσημη Ἐκκλησία τοῦ κράτους». Καί στή συνέχεια, «ἀπαιτοῦμε ὀλοκληρωτικό χωρισμό τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τό κράτος». Νά καταργηθεῖ λοιπόν ἀπόλυτα ἀκόμα καί κάθε ὑπόμνηση στά ἐπίσημα ἔγγραφα σχετικά μέ τό θρήσκευμα τῶν πολιτῶν.

1. Απομαγνητοφωνημένη ὁμιλία τοῦ στό Σεμινάριο Ὁρθόδοξου Πίστεως, πού γίνεται κάθε Κυριακή στό Ἐνοριακό Κέντρο τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς, τοῦ ὁμωνύμου προαστείου, ἀπό 11.30' π.μ. ἕως 1 μ.μ.

Θά ἔλεγε κανείς ὅτι αὐτό εἶναι, ἔτσι μάς τό παρουσιάζουν, ἡ βάση τῆς δημοκρατίας, ὅτι αὐτά τά λένε κάποιοι ὑπέρμαχοι τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων. Ἐρετε ποιός εἶναι ὁ πρῶτος πού τά εἶπε; Ὁ Λένιν. Ἰδρυτής ἑνός ἀθεϊστικοῦ, ὀλοκληρωτικοῦ, ἀντιδημοκρατικοῦ κράτους. Στό ἄρθρο τοῦ Σοσιαλισμός καί Θρησκεία (3/12/1905) σέ ρωσικό περιοδικό, τό ὁποῖο ὑπάρχει καί στά Ἄπαντα τοῦ Λένιν. Ὁ Λένιν λοιπόν ἀπ' τό 1905 θεσπίζει νά καταργηθεῖ ἡ ἀναγραφή τοῦ θρησκευματος τῶν πολιτῶν στά ἔγγραφα. Ὅλοι αὐτοί πού κόπτονται λοιπόν ὅτι εἶναι δημοκράτες, φιλελεύθεροι κλπ, εἶναι ὑπερήφανοι ὅταν ἀκολουθοῦν τίς ὁδηγίες ἑνός ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἐκτέλεσε ἑκατοντάδες ἐπισκόπους, χιλιάδες κληρικούς καί ἵδρυσε ἕνα ὀλοκληρωτικό καθεστῶς; Αὐτές εἶναι οἱ δημοκρατικές ἀρχές πού ἐπικαλοῦνται ὅσοι ἐπικαλοῦνται αὐτά πού σάς ἔλεγα προηγουμένως; Γιά

θολογική παγανιστική ἐκδοχή. Ἡ λαμπροφόρος ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας εἶναι μοναδική καί ἀνεπανάληπτο γεγονός στήν ἀνθρώπινη ἱστορία, διότι αὐτό ἄλλαξε τήν πορεία τοῦ κόσμου καί μετάλλαξε τή φύση του. Ὁ Χριστός ἀπάλλαξε διά παντός τό ἀνθρώπινο γένος ἀπό τά αἰώνια τυραννικά δεσμά τοῦ Ἄδη, νικώντας κατά κράτος τόν ἄρχοντα τοῦ καταχθόνιου δεσποτηρίου τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν. Τώρα μπορούμε νά ρωτήσουμε μέ χαρά καί ἄρρητη εὐφροσύνη: «Ποῦ ἡ δίκη σου θάνατε; Ποῦ τό κέντρον σου Ἄδη;» (Ὡσηέ 13,

14). Τήν ἀγία ἡμέρα τοῦ Πάσχα, τή στιγμή πού οἱ θλιβεροί πολέμιοι τῆς ἀναστάσεως γρυλίζοντας ξεφυλλίζουν τίς σκονισμένες μυθολογίες γιά νά βροῦν «κοινά στοιχεῖα» τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, μέ τίς «ἀναστάσεις» τῶν γελοίων παγανιστικῶν «θεῶν», ἐμεῖς σκιρτῶντας ἀπό ἀνείπωτη χαρά καί ἀγαλλίαση, «**Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν Ἄδου τήν καθαίρεσιν**», εἰς πείσμα καί κατασχύνη ὄλων των διαχρονικῶν ἐχθρῶν τοῦ πραγματικοῦ θριαμβευτῆ καί νικητῆ τοῦ θανάτου, τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ μας!